

Vinter – ett vitt, knivskarpt begrepp.

Det knarrade ekande under fotsulorna. Varje steg gav sina svårframkomliga avtryck, som ett livets sista tecken för tydare som möjligen överlevde. Bröstat sprängde som en återhållsam vulkan. Pulserade och slet. Hur länge till skulle snögloppets spjutspetsar strimla ögats hinna? Att blunda hjälpte föga. Vitheten så skarp att det svartnade, skar djupt. Kölden så genomträngande att andningen vände i munhålan. Doftlös och livsfarlig. Den bistra tiden ägde ingen rättmätig fiende. Övertaget var totalt.

Hon hade kämpat under dagar, veckor månader...kanhända år...i vetskapen om att tids nog...men tiden tycktes aldrig få nog. Tidens tid är oändlig till skillnad mot människans utmätta. Fast i relation till dagsländan blir människan till evighet. De oemotståndliga dagsländorna utgjorde knappast ens ett minne längre. Ändå lyckades hon med sin starkaste viljeförmåga frammana den inre synen. Den vägledande. Hur hon kupat handflatan då den turkosvingade genom solljuset försorg, hade landat i den. Frusna minnen hängde sig enträget kvar, förmodligen i hjärnans mest isiga tappar. Så även hågkomsten av den älskade på täcket av vitsippor i vårens välkomnande famn. Älskogen hade tinat hela marken. Påskyndat gullvivor och förgätmigej. Hon kunde fortfarande minnas. Ansiktet för stelt för leende, men pulsen snabbade sig aningen. Dagsmejan i huvudet friade den lilla inneboende värme som återstod. Tinade hoppet en smula innan både nutida tankar och tidiga hågkomster tvingades ge vika. Snart nog skulle den ofrånkomligt konstanta, vita benhårda kylan råda. Järngreppa dödlig frusenhet.

Vilade hon sig, om så bara för en kort minut, skulle minnesresandet te sig omöjligt. Kanske skulle hjärtats ynka glöd falna dessförinnan. Det spelade ingen roll längre. Isnaren bet hårdare. Genomborrade celler. Nafsade själen. Vad hade hon egentligen att förlora? Utmaningen antogs utan egentligt övervägande. Bara för en enda liten stilla stund kunde hon väl få uppleva känslan av behövlig ro. Nu när även blodet vitnat, kallnat.

I den kritvitaste drivan av driva på drivor, lade hon sig ner försiktigt raklång. Stirrade stort i den allomfattande vitheten och fann längst inuti, den gula sanden. Solstrålarna brände ögonbottarna. Värmen blev till het. Sakta smälte minne efter minne. Så varmt och innerligt gott allting kändes. Kom han inte emot henne där, den högst älskade? Vitsippsklädd...vitare än vit! Varmt vit mot gul till skillnad mot den kalla blåvita vintern. Doften så påtaglig...

Anette Blomberg